

פרשת מצורע

ולקח למטהר... ועץ ארז ושני תולעת ואזוב (יד, ד)

רש"י: "לפי שהנגעים באים על גסות הרוח... מה תקנתו ויתרפא, ישפיל עצמו מגאוותו כתולעת ואזוב".

מקשה השפת אמת, אם מדת השפלות היא הכפרה ותקנת החטא, מדוע ציוותה התורה על כך בדרך רמז ולא כתבה בפירוש ישפיל עצמו?

ומבאר שלא כשאר המידות מדת הענווה, כי בעוד שבכל המידות יש חשיבות שאדם יעמול עליהם להשיגם, מדת הענווה צריכה להיות כפועל יוצא, שכאשר יראה האדם בגדלות ד' מיד תגיע אליו מדת הענווה ואפסיות עצמו, אבל אם האדם באמת מחשיב את עצמו, רק ש"מתייגע" למצוא סיבות וטעמים להשפיל עצמו, לא זכה עדיין לדרוך על מפתן הענווה התמה והשפלות האמיתית,

ולפיכך אין הכתוב מצווה הפירוש "ישפיל עצמו", אלא בדרך רמז, כי כאמור עיקר עבודת הענווה אינה עבודה לכשעצמה אלא תוצאה מזוך נפשו וטוהר ליבו.

מקור: שפת אמת